

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרצב

עש"ק פ' בהר-בחוקותי | באה"ק: בחוקותי
מבה"ח סיון ה'תשע"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יצחק ב"ר משה ע"ה ז"ס

נפטר ליל ש"ק פ' חיי שרה, ז"ך מ"ח ה'תש"ע

וזוגתו מרת חוה בת ר' חיים ע"ה ז"ס

נפטרה ביום ג' סיון ה'תשע"א

(מעלבורן, אוסטרליה)

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' יעקב הכהן וזוגתו מרת שושנה שיחיו קונסיפולסקי

ומשפחתם שיחיו

מדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולעי"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולעי"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולעי"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

התשווקה והגעגועים לגאולה כמו לקבלת התורה / ב' קטעי שיחות לנושי ובנות ישראל

7

זמן הגאולה

כאשר כל בני ישראל יתאספו ויכריזו "משיח נאו" ... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10

ניצוצות של משיח

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה - היא באה מיד! / פתמים בעיני גאולה ומשיח

11

המעשה הוא העיקר

הצעה ובקשה נפשית לדבר מיוחד ובלתי רגיל / הוראות למעשה בפועל

14

כתב יד קודש

באיזה הלכות כותב הרמב"ם טעם לדבריו / צילום ממענה כ"ק אדר"ש מה"ם

כבר תודעו נכתב הטקסט של ימים הראשונים (בידידות) אז היינו
ב"ה קודש זא דתיבת אמת ב"ה לא נכנסו בארון (אשר יקבלנו)
ולכאורה קשה שהיו להרמב"ם עסקין-טקסט האיסור להתיר
מאשר קודם השבת פחות מצי"ה הוא כמעט לקמן על פי ה"ח
(והקורא בה"ח שבת פ"א סוף סימן רצ"ט) שכתב לו אין צורך להישבע
עליהם ואפי"כ לכאורה טקסט זה בין ר' יצחק הראשונים שבת
(דברים ארבעה עשר) (א"ל) ומה שלא כתבתי בזה וכו'
יש שבו ימים הראשונים מהקטנה הקורא מכוון ששאלו וכו' ואם
באור ולא ימצאו שם שבת איוביבם צדין (א"ל) התחת האמת
ודקה שבת שבת המומה ונכסה הקורא אז הי' התמזג (עקב)
הפחד ומצה רש"י קמ"ג שבת מותר להתיר מאמת א"ל
שם העדר ובי"ט עונן שבת מוק הראשון של שבת וכו'.
אמת ומה ת"ה ק"ה אמתו של"ל ההוכחה שאלמנה מצוה משה
שבת (לא כאלמנה הרשות ש"ס אין מתאין עונן שבת במתן וכו') בטקסט שדר
הכיבוש ש"ס אלא קונן של עם יקבלנו. ואפי"כ טקסט הקורא האסור
(שבת ש"ס) שאלמנה הרשות אין מתאין קמות מ"ה לכו השבת מוק שש"ס
שבת וה"ה מניחו קונן שאלמנה מצוה, הוא ש"ס אי שסו ואלו שבת ובש"ס
הכתובים אסורו המומה, לכך את גצור וכו' וכו'.
(קמ"ג) דברי הרמב"ם ד"ע בהש"ס נ"א (וסת"ק על ש"ס) א"ל האסור להתיר האמת.
ואם באת רק הקורא מני התני. א"ל ימים ק"ה רמ"ס וכו'
ב' דרוש כפ"ס
התחלת א"ל
ב"ה דרוש פ"ס (וי"ו ימים קמ"ד א"ל על א"ל)

מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר
נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א
יה"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

באיזה הלכות כותב הרמב"ם טעם לדבריו

בהמשך לצילום שהובא במדור זה בגליון הקודם, הבאנו צילום נוסף (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלה בשיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ה (המענה נכתב בחלקים ע"ג השאלה, והוא שולב אח"כ בתוך השיחה בהתוועדויות תשמ"ה ח"ג ע' 2001)

פענוח השאלה עם מענה כ"ק אד"ש בכת"ק משולב בפנים (בא בהדגשה):

ג) בהתוועדות נתבאר הטעם שו' ימים הראשונים (דיריחו) לא היו התחלת המלחמה [כאן כתב כ"ק אד"ש: **כי עד אז לא הייתה מלחמה כלל (כמפורש בקרא) וגם כיבוש לא הי' כלל** כי אז לא נכבש באופן ד"והיו לך למס ועבדוך", ולכאן קשה שהרי להרמב"ם – דבי' עסקינן – טעם האיסור להתחיל מלחמה קודם השבת פחות מג"י הא כמ"ש לקמן פ"ל הי"ג (ומקורו ברי"ף שבת פ"א סוף סימן רצ"ט) שעד ג"י אין דעתם מתיישבת עליהם והם אחוזי פחד [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **יריחו הייתה בפחד כמפורש בדברי רחב (7), ולפי"ז לכאן** – הטעם לחלק בין ו' ימים הראשונים לשבת י"ל שבו' ימים הראשונים דהקפת העיר מכיון ששבו ולנו במחנה בלילה ולא עמדו ישר נגד אויביהם עדיין לא הי' התחלת המלחמה (כ"ק אד"ש הקיף ד' תיבות אלו האחרונות וכתב: **ע"ז לא צריך ראי' כלל – כי לא הי' חרב וקשת וכיו"ב (8) ודוקא בשבת שנפל החומה ונכבשה העיר, אז הי' התחלת (עיקר) הפחד, ומזה ראי' דאפי' בשבת מותר להתחיל מלחמה אף שיש העדר וביטול עונג שבת מיום הראשון של פחד וכו'.**

ולמה תלה כ"ק אדמו"ר שליט"א ההוכחה שמלחמת מצוה מתחילין בשבת (דלא כמלחמת הרשות – שאז אין מבטלין עונג שבת בתחילה וכו') בטעם גדר הכיבוש שאי"ז אלא בענין של מס ועבדות. ואפי' לטעם הבעל המאור (שבת שם) שבמלחמת הרשות אין מתחילין בפחות מג"י לפני השבת משום חשש חילו' שבת, הראי' מיריחו בנוגע למלחמת מצוה, הוא שאז לא חששו לחילול שבת וכפשוטו הכתובים שבנפול החומה, לכדו את העיר וכו' וכו'.

ד) בגוף דברי הרמב"ם צ"ע שהשמיט כאן (וסמך על שלאחרי זה) טעם האיסור להתחיל במלחמה. ולא באתי רק להעיר לפי הבנתו.

[בקטע האחרון הקיף כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות "שהשמיט . . האיסור", וכתב: **ברובם ככולם דההלכות לא כתב הטעם כלל (ורק במקום שנדרש כשמוגיע להמקום לעוד ענין ולמוד (9).**

התשוקה והגעגועים לגאולה כמו לקבלת התורה עד שסופרים את הימים...

בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות - בגאולה האמיתית והשלימה ● ביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי" ● קטעים משיחות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לנשי ובנות חב"ד תחינה - סעיף א': משיחת כ"ח אייר ה'תשנ"א (בלתי מוגה). סעיפים ב-ג: משיחת כ"ה אייר ה'תשנ"א (מוגה)

האחרון של הגלות (ודור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – שבזה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן

א. דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור¹. כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה². ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³ שדור

(1) סוטה י, רע"ב.

(2) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור".

(3) שער הגלגולים הקדמה כ'. לקוטי תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד.

תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ועקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם תתחיל תחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני, ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון⁴, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון⁵).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם [גם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות וישיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ להקבע בארץ ישראל⁶, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה"^{*}.

* * *

ב. ויה"ר – והוא העיקר שפעולתן של נשי ישראל בכל האמור תמהר ותזוז ותביא תיכף

(4) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).
 (5) ב"ב יד, א-ב. פרש"י ואילך לא, כו.
 (6) ראה מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבל שיקבעו בארץ ישראל".
 (*) עד כאן משיחת כ"ח אייר ה'תשנ"א - בלתי מוגה. סעיפים ב-ג הם משיחת כ"ה אייר ה'תש"נ - מוגה.

את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כדברי חז"ל⁷ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לנשים צדקניות שבכל דור², ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים³, שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני' אזלינן – שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה"⁸, בבתיהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", רואה הקב"ה שעמדו כבר בכל הנסיונות שבגלות, ומכבר כלה זמן בני בגלות, וראויים בתכלית שתיכף ומיד יקויים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו – הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"ושבתה הארץ שבת לה"⁹, להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עניני הארץ בגלות, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה"⁸.

וכן תהי' לנו תיכף ומיד ממש – ש"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, אנשים ונשים וטף, ו"כספם וזהבם אתם"¹⁰, עם כל הנכסים והבתים הפרטיים⁶, ועאכו"כ בתי כנסיות ובתי מדרשות¹¹, עם הספסלים, ועאכו"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על

(7) סוטה יא, ב.
 (8) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.
 (9) בא יו"ד, ט.
 (10) ישע"י ס, ט.
 (11) וללא טירחא – כיון שהמלאכים נושאים חפציהם של כאו"א מישראל.

והמתוועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד"¹⁵,

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה בכדור הארץ באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן"¹⁶, נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ד. [. .] ויה"ר שקבלת החלטת טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל¹⁷ – ביטול הגלות,

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"¹⁸,

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "התוועדות גדולה" דכל בני ממש, "קהל גדול ישובו הנה"¹⁹,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, ו"משה ואהרן עמהם"²¹, ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"ועמך כולם צדיקים"²²) קמים לתחי' מיד²³,

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' – משיח צדקנו, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')²⁴ – "תורה חדשה מאתי תצא"²⁵, פנימיות התורה, ובאופן של ראי²⁶,

ואז יהי' גם מנין בני' – התוכן דפ' במדבר – בתכלית השלימות, "מנין העשירי"²⁷, ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"²⁸, בעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - מוגה)

(15) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1141 ואילך.
 (16) שו"ע אדה"ז או"ח הל' השכמת הבוקר ס"א ס"ח. וראה תורת חיים (לאדהאמ"צ) שמות שמש, ב ואילך.
 (17) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח הל' תענית סו"ס תקעא.
 (18) סידור האריז"ל כוונת הבדלה ומו"ש. פרע"ח שער השבת ספכ"ד.
 (19) ירמ' לא, ז.
 (20) ישעיה כו, יט.
 (21) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
 (22) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפי"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.
 (23) ראה זח"א קמ, א.
 (24) רמב"ם שם ספ"ט. לקו"ת פ' צו יז, א. ובכ"מ.
 (25) ויק"ר פי"ג, ג.
 (26) לקו"ת שם. שער האמונה פ"ס. ועוד. ומעין זה – בלימוד הזהר, "חיבורא דילך", שהלשון הרגיל הוא (לא כבגמרא שרגיל) משא"כ במקומות מתי מספר (ממש) – "תא שמע", (אלא) "תא חזי", תרגום של ראי' [. . .].
 (27) ראה תנחומא תשא ט. במדב"ר פ"ב, יא. וש"נ. זח"א רסב, א.
 (28) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את **תוכן ונקודת הענין**, באופן השיך לכאו"א מישראל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" – כדברי הלל¹⁰ (כמענה לנכרי שאמר לו "גייירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"): "דעלך⁵ סני לחברך לא תעביד ("ואהבת לרעך כמוך") **זו היא כל התורה כולה**, ואידך פירושה הוא!".

ועוד ועיקר – ש"איש את רעהו יעזורו", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו').

ג. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש¹¹, ובפרט שאין זה דבר חידוש, אלא דברים המפורשים **בתושב"כ ובתושבע"פ**, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווהו **שכלו הוא**],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה¹²), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל – לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכגון-דא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.

ג. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת¹³" – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידיתי"¹⁴,

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובזה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים

10) להעיר ש"הלכה כב"ה (ועאכו"כ הלל עצמו) . . מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי ב"ש, ולא עוד אלא שמקדימין דברי ב"ש לדבריהן" (עירובין יג, ב) – תכלית השלימות ד"נהגו כבוד זה לזה" (גם בנוגע לדברי תורה, תורת אמת).

11) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

12) ישע"י כט, יג. וראה תניא פל"ט. תו"א ר"פ וארא. לקו"ת אחרי כו, ד. ובכ"מ.

13) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז שם סש"ו סי"ב.

14) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, ריש ע"ב.

גבי "עניני שמיא"¹² – לארצנו הקדושה, "כי תבואו אל הארץ", ובארץ ישראל עצמה – לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש.

*

ג. לפני הסיום – יש לברך את כל המתכנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"¹³, כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו שכאשר יהודים נפגשים בסמיכות לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

ומובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפנ"ז, עד שנעשה "טבע" אצל כאו"א מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מדה גו"¹⁴, ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כאו"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וג"ז עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה¹⁵, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד

12) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

13) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. ח"ג ע' 158. ועוד.

14) איוב יא, ט.

15) ולהעיר, שבגאולה האמיתית והשלימה תהי' גם קבלת התורה בתכלית השלימות – "תורה חדשה מאתי תצא" (ישע"י נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג).

מתי... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני", כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל¹⁶: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו¹⁷ ממהר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש¹⁸, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג בכגון-דא ליתן לכל אחת מכן שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ובודאי תוסיף כל אחת (על הסכום הסמלי שתקבל עתה ע"י אלה שתחלקנה השטרות) מממונה, הן הנשים הנשואות, והן הבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן "דמי כיס", ובודאי שה"הוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אחדות ("פעניס", "ניקל"ס" או "דיימ"ס) בקופת-הצדקה שלה – אשר ע"י

16) ובכמה קהילות קדושות נוהגים לומר זה בדיבור – ב"אני מאמין".

17) נוסף לכך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הכללים ב"הלכות הצריכות להן" בכל יום כו"כ דינים דהלכות קרננות וכיו"ב.

18) להעיר ממאור"ל "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו" (מנחות בסופה). וראה גם נתחומא צו יד: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתרה מזה – ש"בנין בית" אינו "בטל" (וראה לקו"ש ח"ח ע' 413 ואילך).

ה(הוספה ב) צדקה ממחרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה, כמז"ל¹⁹ "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".
 ובפשטות - שתיכף ומיד ממש באה

(19) ב"ב י"ד, א. וראה תניא פל"ז.

בהמשך לשיחה האחרונה שהובאה במדור זה (שיחת כ"ה אייר ה'תשנ"ו), הננו מביאים בזה צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הקטע השני בסעיף ב' (לעיל עמוד 4)

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני אזלינן – שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כ תבואו אל הארץ גר ושבתה הארץ שבת לה", בכתיהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", וראה הקב"ה שצ"ל כבר אכלכל הנקונות שבגלות. ופספסיהם שהותם של בני בגלות, וכבר וראויים שת"כף זמ"ד יקויים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו – הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"ושבתה הארץ שבת לה", להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עיני הארץ גם בגלות, אשך, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה".

אברהם
 1/5

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

הצעה ובקשה נפשית לדבר מיוחד ובלתי רגיל

א. [.] יום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החודש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, בקשה נפשית:

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה¹ (שאז מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ד)) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בנינו ובבנותינו"², "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה³ ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט),

שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל⁴,

– החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושבע"פ: "רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא"⁵, וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם⁶, ספר "הלכות הלכות"⁷, הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא⁸ בגודל מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

[ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל – הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חברו"⁹,

1) אחד בארץ" – מ"מ, מודגש הדבר ביותר בענינים שתוכנם הו"ע האחדות, ע"ד "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). ולהעיר גם מסיפור הזהר (ח"ג נט, ריש ע"ב) שהפעולה דירידת גשמים (הכולל כל הברכות) היתה ע"י אמירת תורה על הפסוק "שבת אחים גם יחד" דוקא – פסוק שתוכנו הו"ע היחוד והאחדות.
 (5) שבת לא, א.
 (6) הל' דעות פ"ו ה"ג. וראה הל' אבל רפ"ד.
 (7) ל' הרמב"ם בהקדמתו לספר הי"ד.
 (8) פרק לב. וראה סהמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל. וראה קונטרס אהבת ישראל. וש"נ.
 (9) לשון אדה"ז בהקדמתו לספר התניא.

(1) להעיר מהשייכות דתפלת מנחה לגאולה – שבעלות המנחה נענה אליהו הנביא (ברכות ו, ב), מבשר הגאולה. ועאכו"כ מנחת שבת, "עת רצון" – שלימות התענוג דשבת ("דעוה דרעיון") – מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (המשך תרס"ו ע' תקמב).
 (2) ל' הכתוב – בא י, ט.
 (3) להעיר שבסעודת שבת כשלעצמה מודגשת אחדותם של ישראל – שגם עם הארץ, אשר, בימי החול פירותיו "דמאי", אימת שבת עליו ואינו משקר, ולכן, יכולים הכל לאכול משולחנו וסעודתו (ירושלמי דמאי רפ"ד. רמב"ם הל' מעשר רפ"ב).
 (4) שהרי אע"פ שבכל עיני התורה מודגש ענין האחדות – "תורה אחת" שניתנה מ"ה" אחד" ל"גוי

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה - היא באה מיד!

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה – באה הגאולה מיד! כי מצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אביו שמר את הדבר" (וישב לז, יא), וכפרש"י: "ממתין ומצפה מתי יבוא", כלומר, הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, ורק זקוקים שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד יתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד, כאן למטה בעוה"ז הגשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחזקוטי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מחשבה טובה אחת יכולה להביא את הגאולה ברגע זה ממש!

. . אין לו ליהודי לחשוב מי אני ומה אני, ומה כבר אוכל לפעול ע"י מעשה אחד של צדקה או תורה או תפלה, כאשר המדובר על הצלת העולם הגדול כולו, המכיל בליוני בני אדם, וחיות וצומח ודומם –

כי כך פוסק הרמב"ם, שהאדם צריך לעשות את המאמץ המירבי כדי שיוכל לעשות מעשה אחד בלבד לטובה, משום שמעשה זה, אומרת תורת אמת, ויהודי מאמין בזה באמונה שלימה, או אפילו מחשבה טובה אחת, יכולים להכריע את הכף לטובה, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של "נאו", עכשיו, ברגע זה ממש! (משיחת כ"ג אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בכחו של יהודי לפעול בהרגש נפשו מעין ודוגמת מצב הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן – בכחו וביכלתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ – עי"ז שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אליו תיכף ומיד ממש, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

. . וכפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

כאשר כל בני"י יתאספו ויכריזו "משיח נאו"...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמרו "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נאו" – באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] – בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ – שמשיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפניו בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ – הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס – תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו – הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בענייננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמשיח יבוא תיכף ומיד – ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקנו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק, והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותי"⁷.

ואזי יהי' העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא – ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי –

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחזקוטי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) ישע"י ס, כא. (2) יומא לד, ב. (3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446 (4) איוב כב, כח. (5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה. (6) ישע"י סו, כ. (7) שם מט, כג.

כאשר יהודי רוצה באמת שיהי 'משיח נאוו' זה מקויים מיד בפועל!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[.] הלימודי שישנו לכל הדורות מ"צנצנת המן"² שבה נאמר הציווי "למשמרת לדורותיכם"³:

לכל יהודי יש בכח לקבל ע"י ה"דבר אחד לדור"⁴ – את פרנסתו ואת כל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי באופן ד"לחם מן השמים"⁵, הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

ויתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים ("הי' בו (ב"מן") מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה"⁶), ולא זקוקים להמתין עד שיהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצריכים רק לגלות זאת עי"ז שירצו זאת באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"ד הרמב"ם⁷)!

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאוו" – עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"⁸), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכו"כ לאחר חורבן בית ראשון כשגזזו את "צנצנת המן"⁹ (יחד עם שאר הדברים), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו¹⁰ וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' אחרי שפסק המן לירד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאוו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

(1) שיחה זו נדפסה בשלימות יותר (עם חלקה הראשון) ב"יחי המלך" גליון תסז ע' 3 ואילך.
(2) פרש"י בשלח טז, לב.
(3) בשלח שם.
(4) סנהדרין ח, א. הובא בפרש"י עה"ת וילך לא, ז.
(5) בשלח שם, ד.

(6) שמו"ר פכ"ה, ג.
(7) הל' גירושין ספ"ב.
(8) תהלים קמז, טו.
(9) יומא נב, ב. רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ד.
(10) ירמ"ב, ב, לא.

כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות"¹¹ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו¹²), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹³ "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁴, ע"י משה רבינו – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"¹⁵, כשם שמשה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"¹⁶ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק – בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁷ – "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי' כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא (הבורא) מתאבל כביכול על הגלות¹⁸.

וכאשר בני ישראל רוצים בגלוי את הגאולה, הרי רצונם מקויים מיד (כפי שהי' ב"מן", כנ"ל), ו"כל צבאות ה'"¹⁹ יוצאים מהגלות, "כימי צאתך מארמ"צ", שאז נקראו בני ישראל בפעם הראשונה בשם "צבאות ה'", ש"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"¹⁹, ו"ביד רמה",

והולכים כולם לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²⁰, ו"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²¹, בעגלא דידן ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ 9 בחוקותי ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(11) פרשתנו כו, יג.
(12) שם בפרש"י.
(13) בשלח יד, ח.
(14) מיכה ז, טו.
(15) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"יא ע' 8 ואילך. וש"נ.
(16) אבות בתחילתו.
(17) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).
(18) ראה סוכה נב, ב.
(19) בא יב, מא.
(20) עקב יא, יב.
(21) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתכיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו